

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 8426

гр. /.../, 03.03.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110126159 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Постъпила е молба с вх. № 282170/19.12.2022 г. от името на „/.../“ ЕООД, чрез адвокат М. В., с която се иска изменение на решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските. Моли се за изменение на посоченото решение, като насрещната страна по делото бъде осъдена да заплати в полза на ответника допълнително разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер от 570,07 лева с ДДС, съразмерно на отхвърлената част от предявените обективно кумулативно съединени искове и съразмерно на частта, за която производството е прекратено, вместо присъдените от съда с решението разноски в размер на 294,47 лева.

Насрещната страна по молбата – Д. Л. Л. - А., чрез адв. А. В. от САК, изразява становище по молбата, като излага подробни съображения за нейната неоснователност и моли да бъде оставена без уважение.

Софийски районен съд, след като съобрази доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство, а е продължение на делото по повод дължимостта и размера на направените от страните разноски в съответната инстанция. То е способ за защита срещу неправилно присъждане на разноски – чрез допълването на съдебния акт, когато те не са присъдени или чрез неговото изменение, когато са неправилно определени, без да се обжалва по същество съдебния акт (в този смисъл Определение № 627/18.08.2014 г. по ч.гр.д. № 696/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Определение № 114/20.05.2016 г. по ч.гр.д. № 1847/2016 г., Г.К., II Г. О. на ВКС; Определение № 196/12.06.2015 г. по гр.д. № 9/2015 г., Г. К., I Г. О. на ВКС).

В този смисъл и доколкото по делото е налично произнасяне по

разпределение на отговорността за разноси в производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, настоящият съдебен състав намира, че е сезиран с искане за изменение на решението в частта за разноските.

Искането е направено в законоустановения срок, от легитимирана страна и се явява процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото се явява частично основателно.

С решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е осъдил Д. Л. Л. - А. да заплати в полза на „/.../“ ЕООД сумата от 294,47 лева, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове и прекратената част от производството по предявените искове. Същевременно по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и „/.../“ ЕООД, по силата на който било уговорено „/.../“ ЕООД да заплати на адвокатското дружество следните суми за процесуално представителство в производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, а именно: сумата от 700 лева, представляваща възнаграждение за иска по чл. 128, т. 2 КТ; сумата от 300 лева, представляваща възнаграждение по иска за обезщетение за временна неработоспособност; сумата от 300 лева, представляваща възнаграждение за иска по чл. 224, ал. 1 КТ и сумата от 300 лева, представляваща възнаграждение за иска за мораторна лихва върху неизплатените трудови възнаграждения. Страните се договорили посочените суми да бъдат заплатени с ДДС, като за същите е издадена фактура № 1453/30.09.2022 г. с доставчик Адвокатско дружество „А. и В.“ и получател „/.../“ ЕООД на обща стойност 1920,00 лева с ДДС, която сума е заплатена от „/.../“ ЕООД в полза на адвокатското дружество, видно от представените 3 бр. платежни нареждания.

Съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в първоначалната му редакция /обн. ДВ, бр. 84 от 2016 г./ „за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно“. С допълнение на посочената разпоредба - обн. ДВ, бр. 88 от 2022 г. от 04.11.2022 г., е добавено, че формата на съединяване на исковите е без значение.

Съгласно константната и безпротиворечива съдебна практика на ВКС, обективизирана в **Определение № 146 от 4.04.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 358/2022 г., II т. о., ТК; Определение № 404 от 26.10.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2883/2020 г., IV г. о., ГК; Определение № 50 от 17.01.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4735/2022 г., III г. о., ГК; Определение № 50490 от 12.12.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 2507/2021 г., II т. о., ТК и др.**, материалният интерес при обективно кумулативно съединение на искове, се определя върху цената на всеки от исковите, по отделно, а не в сбор.

Съгласно чл. 68 от ГПК цената на иска е паричната оценка на предмета на делото. За защита на различни интереси се предявяват обективно или субективно съединени иски. Съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатските възнаграждения за осъществяване на процесуално представителство по граждански дела се определя съгласно цената на всеки иск, съобразно вида и броя на предявените иски. Съгласно чл. 7, ал. 2 от посочената наредба, определянето на адвокатското възнаграждение става съобразно материалния интерес, но тълкувани, разпоредбите на чл. 7, ал. 2 във вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и като се вземе предвид вида на съединяване на исовете, следва, че под материален интерес по смисъла на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, законодателят е имал предвид цената на всеки от обективно кумулативно съединените иски, а не техният сбор.

Същевременно, в процесния случай, страните по договора за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., при спазване принципа за свобода на договаряне, изрично са уговорили, дължимото от клиента в полза на адвоката възнаграждение за предоставените правна защита и съдействие по всеки от предявените срещу ответното дружество иски.

Предвид гореизложените съображения, съдът намира, че на ответника следва да бъдат присъдени разноси, съобразно уговореното между страните по процесния договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и /.../ ЕООД и съразмерно на отхвърлената част от исовете на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и на частта, за която производството по делото е прекратено, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК. На основание § 2а от Допълнителните разпоредби от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения дължимите на ответника разноси за заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъдат присъдени с начислен ДДС, като в тази връзка съдът съобразява издадената фактура № 1453/30.09.2022 г. с доставчик Адвокатско дружество „А. и В.“ и получател „/.../“ ЕООД и съдържащите се в нея данни за регистрация на адвокатското дружество по реда на ЗДДС. Тук следва да се посочи, че съгласно §2а от Наредба № 1 от 09.07.2004г. данък добавена стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба на регистрираните по ЗДДС адвокати и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. За регистрацията по ЗДДС съществува публичен регистър / чл. 94 ЗДДС във вр. с чл.80, ал.1 ДОПК / , който е достъпен за всички. С оглед на това непредставянето на нарочно доказателство за регистрация на адвоката по ЗДДС не е основание да се откаже начисляване на ДДС върху дължимото адвокатско възнаграждение /в този смисъл определение № 20 от 18.02.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 205/2021 г. по описа на ВКС, ГК, II г.о.; определение № 91 от 31.01.2018 г., постановено по ч. т. д. № 1700/2017 г. на ВКС, ТК, II т. о.; определение № 660

от 03.12.2018 г. по ч. т. д. № /.../4/2018 г. на ВКС, ТК, II т. о. и други/. Още повече, че в конкретния случай по делото са представени доказателства за регистрация на Адвокатско дружество „А. и В.“ по ЗДДС.

По отношение на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, уговореното между страните по процесния договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и /.../ ЕООД, адвокатско възнаграждение, е в размер на 700,00 лева без ДДС или 840,00 лева с ДДС. По този иск ответникът има право на разноски само на основание чл. 78, ал. 4 ГПК в частта, в която производството по този иск е прекратено, доколкото в частта, в която искът е разгледан от съда, същият е уважен изцяло. Следователно по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ ответникът има право на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2,29 лева с включен ДДС, съразмерно на частта, за която производството по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, е прекратено.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение, уговореното между страните по процесния договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и /.../ ЕООД, адвокатско възнаграждение, е в размер на 300,00 лева без ДДС или 360,00 лева с ДДС. По този иск ответникът има право на разноски само на основание чл. 78, ал. 4 ГПК в частта, в която производството по този иск е прекратено, доколкото в частта, в която искът е разгледан от съда, същият е уважен в пълен размер. Следователно по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение, ответникът има право на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 69,69 лева с включен ДДС, съразмерно на частта, за която производството по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение, е прекратено.

По отношение на иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, уговореното между страните по процесния договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022 г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и /.../ ЕООД, адвокатско възнаграждение, е в размер на 300,00 лева без ДДС или 360,00 лева с ДДС. По този иск ответникът има право на разноски само на основание чл. 78, ал. 4 ГПК в частта, в която производството по този иск е прекратено, доколкото в частта, в която искът е разгледан от съда, същият е уважен в пълен размер. Следователно по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ ответникът има право на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 145,74 лева с включен ДДС, съразмерно на частта, за която производството по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, е прекратено.

По отношение на предявените осъдителни иски с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД, уговореното между страните по процесния договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022

г., сключен между Адвокатско дружество „А. и В.“ и /.../ ЕООД, адвокатско възнаграждение, е в размер на 300,00 лева без ДДС или 360,00 лева с ДДС. По този иск ответникът има право на разноски, както на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съразмерно на отхвърлената част от предявените иски, така и на основание чл. 78, ал. 4 ГПК в частта, в която производството по тези иски е прекратено. Следователно по предявените осъдителни иски с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД ответникът има право на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 360,00 лева с включен ДДС /доколкото тези иски са отхвърлени от съда, в частта, с която съдът ги е разгледал по същество, а в останалата част – производството по тези иски е прекратено/, съразмерно на отхвърлената част от предявените иски с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД и на прекратената част от производството по същите иски.

С оглед на горното, ответникът „/.../“ ЕООД има право на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в общ размер от 577,72 лева с ДДС, и молбата му за изменение на решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, се явява частично основателна.

Поради горепосочените мотиви, настоящият съдебен състав намира доводите на насрещната страна, обективирани в становище вх. № 8559/12.01.2023 г. за неоснователни, като следва да се посочи, че и в първоначалната си редакция чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвиждал, че за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно. В случая, всеки един от предявените иски е насочен за защита на различни интереси на ищеца – за получаване на трудово възнаграждение, на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на обезщетение за временна неработоспособност, както и на съответните мораторни лихви върху неизплатените главници. Претендираните вземания, макар да са свързани с факта на трудово правоотношение, не удовлетворяват един интерес на ищцовата страна. Възражението на насрещната страна за липса на основание за начисляване на ДДС към претендираните адвокатски възнаграждения също е неоснователно, тъй като § 2а от Допълнителните разпоредби от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения изисква единствено наличието на регистрация по реда ЗДДС, каквато в настоящия случай е налице за адвокатското дружество, представляващо ответната страна.

Воден от горното, съдът намира, че решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав следва да бъде изменено в частта за разноските, като Д. Л. Л. - А., ЕГН: *****, следва да бъде осъдена да заплати на „/.../“ ЕООД, ЕИК: /.../ сумата от още 283,25 лева, представляваща разноски в производството пред

СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искиове и прекратената част от производството по предявените искиове.

В останалата част молба с вх. № 282170/19.12.2022 г., подадена от името на „/.../“ ЕООД, чрез адвокат М. В., с която се иска изменение на решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разносните, следва да се остави без уважение.

Воден от горното, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разносните, **КАТО:**

ОСЪЖДА Д. Л. Л. - А., ЕГН: *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. „/.../“, бл. 17, вх. Б, ет. 8, ап. 77, да заплати в полза на „/.../“ ЕООД, ЕИК: /.../, със седалище и адрес на управление: гр. /.../, ж.к. „/.../“, бл. /.../, вх. 2, магазин 1, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК, сумата от още **283,25 лева**, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искиове и прекратената част от производството по предявените искиове.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 282170/19.12.2022 г., подадена от името на „/.../“ ЕООД, чрез адвокат М. В., с която се иска изменение на решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разносните, в останалата ѝ част.

Определението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Настоящото определение е неразделна част от решение № 12950/17.11.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____